

[Knud Lind]

og lovforslaget om udlændinge for at undgå at skulle stå til ansvar for sine egne udtalelser om at gå. Dermed blev redegørelsen også gjort til en hastesag. Det medførte, at betænkningen om udlændingelovgivning ikke fik den sædvanlige høringsrunde hos interesserede samfundsgupper.

Fremskridtspartiet havde gerne set en debat i befolkningen om udlændingebetænkningen. Jeg er nemlig bange for, at det ikke helt er gået op for befolkningen, hvor kraftige lettelser der sker i den nye lovgivning med de nye tanker om udlændinge. Jeg vil vove den påstand, at hvis justitsministerens redegørelse og lovforslag om udlændinge med de rettelser, som socialdemokratiet, de radikale, SF og VS ønsker at påtvinge ministeren, kom ud til befolkningen til folkeafstemning, ville både redegørelse og lovforslag blive forkastet ved en sådan folkeafstemning. I befolkningen holder man sig mere til det gamle ordsprog: skik følge eller land fly.

Der har i pressen igennem adskillige år været ført en kraftig hetz mod fremmedpolitiet, som i realiteten kun har efterlevet tidligere socialdemokratiske justitsministres bekendtgørelser om udlændinges adgang til og ophold i Danmark. Den sidste så dagens lys den 23. maj 1980. Den ansvarlige var den daværende justitsminister, hr. Henning Rasmussen.

Den væsentligste årsag til utilfredsheden med fremmedpolitiet skal rettelig placeres hos socialdemokratiet, som i årevis har talt om at forbedre retstilstanden og forholdene for udlændinge uden at gøre noget ved selve spørgsmålet alligevel. I socialdemokratiets sidste handlingsprogram om indvandrere, som tilfældigvis så dagens lys lige op til sidste valg, var der ingen grænser for, hvad socialdemokratiet ville gøre for udlændingené. Men det forblev ved de store ord og løfter. Retstilstanden vedrørende udvisning og opholdstilladelse m.v. blev der ikke ændret ved. Nå, socialdemokratiet nåede dog lige netop til kommunevalget at give udlændinge, der har opholdt sig i Danmark i 3 år, valgret. Men de virkelige problemer i spørgsmålet om udlændinges ophold her i riget gjorde man ikke noget ved. Dog skal det nævnes – for socialdemokratiet skal trods alt også roses – at det var socialdemokratiet, der den

29. november 1973 indførte et indvandrerstop.

Fremskridtspartiet har adskillige gange gjort sig til talsmand for, at udvisningssager burde domstolsprøves, og har været tilhænger af en sådan praksis. Det er vi stadig, men vi er betænkelige ved den udformning, som ministerens regler og hans tanker har fået vedrørende dette spørgsmål.

Jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at der tidligere har været regler om bortvisning fra riget ved dom. Den daværende bestemmelse i straffelovens § 76 blev ophævet i 1965. Hvorfor gjorde den det? Fordi den ikke virkede på tilfredsstillende måde. Hovedårsagen til, at den ikke virkede på tilfredsstillende måde, var ganske enkelt domstolens langsommelighed i behandlingen. Derfor kan vi godt blive en lille smule betænkelige, når man ønsker at indføre næsten samme system med ankeregler og bestemmelser som f. eks. i lovforslagets § 49, som gør udvisningen næsten illusorisk.

Hvis fremskridtspartiet skulle have udfærdiget en udlændingelov, ville den have set lidt anderledes ud, og det ville redegørelsen også. Den ville på nogle områder have været mere klar i sin udformning.

Vi kunne tænke os andre regler vedrørende førstegangsarbejds- og opholdstilladelse. Vi finder det rimeligt, om en udlænding forinden indrejse i Danmark i en dansk bank eller på en spærret konto havde deponeret penge til eventuel hjemrejse til sit hjemland eller stillet tilsvarende hjemrejsegaranti. Denne regel har været paktiseret i andre store indvandrerlande som f. eks. USA, hvor man oven i købet ønskede, at der skulle være en garant. I Danmark kunne f. eks. arbejdsgiveren være garant i dette tilfælde.

Vi kunne også tænke os, at bistandslovens regel i § 4 blev præciseret nærmere i loven og blev brugt mere, end den har været hidtil. Der er selvfølgelig nogle, der efter denne udtalelse tænker: hvad står der i § 4? Der står følgende:

»Bliver der behov for vedvarende hjælp til forsørgelse af en person, der ikke har dansk indfødsret eller ret til hjælp i medfør af § 3, afgør socialministeren eller den myndighed, ministeren giver bemyndigelse hertil, om pågældende skal hjemsendes.«

Ved henvisningen til § 3 undtager man dem, for hvilke der er aftaler mellem de på-